

Koroško Korošcem

Št. 20.

Celovec, dne 4. marca 1920.

Št. 20.

Korošci in Korošice!

V naši številki 17. smo pisali: Spomlad se bliža! Burja mladoletja hrumi, potrgala bo zimske verige, vzbudila, vzdramila bo novo življenje. Spomlad je dopolnitev, je vresničenje nad. Glejte, njeno solnce se nam smehlja, dan za dnevom bo nas bolj in bolj razgrela. Sneg izgine, zemlja se kadi, polja kličejo kmete, orala potrebujejo močnik rok . . .

Dolgo dovolj je bilo našo trpljenje, trpljenje Korošic in Korošcev cone A pod tujim jugoslovanskim nasilstvom, trpljenje beguncev, martirarjev našega časa!

Korošci, bliža se spomlad, bliža se rešitev Korošcev! Bliža se ljudsko glasovanje, katero bo nam vzelo verige, na katere smo dozdej priklenjeni, priklenjeni, ker naše ljube, mile, svete domovine nočemo izdati, nočemo prodati kot Judež zveličarja Kristusa.

Kakor se nam poroča, bo še meseca marca prišla komisija za ljudsko glasovanje, imenovana je menda že. Proč potem z vsem nasilstvom, proč s silnim dejanjem, proč z verigami, proč s bajoneti! Z nogami so teptali dozdej Jugoslovani Korošca, teptali svobodo prosto rojenih človekov. Zdaj pa bo vstal dozdej priklenjen Korošec, vzdignil se bo do cele svoje veličine, begunci se bodo vrnili domov, izpolnilo se bo trpinčujoče jih hrepenenje, izpolnila goreča jim želja, ki jih tja sili in žene, kjer je žena z otroci, kjer je nevesta, kjer so stariši, ki so jih čakali dozdej zastoj! Kajti odprla se bo nenaravna meja med cono A in B, prvo znamenje nove združitve Koroške, dokler da pride pravo zedinjenje cele koroško dežele, zedinjenje vseh koroških rojakov, Slovencev in Nemcev!

Enotna, nerazdeljena ostane Koroška!

Tako bome glasovali tudi mi na Koroškem!

General de Rond, president komisije združenih držav za upravo in ljudsko glasovanje v zgornji Šleziji je dal ljudstvu na znanje, da je prevzel v imenu združenih držav oblast do izvršitve ljudskega glasovanja in izjavi, da so zastopniki Francoskega, Angleškega in Italije, oblastva in vojaki združenih držav prišli v resnici kot prijatelji prebivalstva, dalje, da se bo dežela od komisije upravljala samo po pravu in s pravico. Vsi prebivalci zgornje Šlezije brez izjeme, da bi bli te ali one vere, tega ali drugega naroda, za vse se bo upravljalo nepristransko in s srčno naklonjenostjo. Zagotavlja se, da veljajo pred postavo in zakonom vsi enako. Pravica in svoboda, ki jih prinesejo združene države zgornji Šleziji, zahtevate od vsakega pravo spoštovanje svobode, prostosti drugega, na kar bo strogo gledala združena komisija za upravo . . .

Brž ko bo ratificiran mir z Avstrijo, bo tudi pri nas na Koroškem združena komisija končala vse jugoslovansko silno dejanje in zagotovila na vsak način svobodo ljudskega glasovanja!

Pred glasovanjem.

Dan za dnevom se bliža bolj in bolj ljudsko glasovanje, zatirani Korošci upajo s celim srcem, da bo kmalu prišel čas, ko bodo rešeni iz zopernega srbskega jarma po glasovanju, ki jim zagotovi svobodno in svetlo bodočnost.

„Slovanska veličanstva“, ki si prizadevajo z vsemi sredstvi, našo ljubo Koroško z hujskanjem, z lažmi, s silnim dejanjem spraviti v nemir in prepir, so postali zdaj sami

nemirni, kot mrzla, ledena roka sega v njih hinavska srca dvom, kaj da bo zrastle iz njih hudega semena, kaj bodo poželi. Divji in razkačeni so nekateri, drugi razočarani, ne vedó, kako jim je, v hudih skrbeh je marsikateri od privandranih kranjskih hujskačev, ki zdaj še pod srbskim orlom iskoriščajo in opeharjajo ljudstvo Koroške. Cela drhal, cel gsindel, ki je vdrl v našo domovino in ki zdaj onečasti in onečisti našo zemljo, nam sveto Koroško, se upira in se brani seveda spoznanja, ki je za nje sicer bridko, dan na dan pa tudi za nje bolj in bolj jasno:

„Koroška hoče ostati Koroška, iz starih časov je znana trda, neomagljiva zvestoba Korošcev do svoje zemlje, svoje domovine!“

Skoro vsi od nešteti, Korošcem usiljenih uradnikov, učiteljev in drugih nakupljenih hujskačev in lažnikov obojega spola s pomočjo prenapetih duhovnikov — če so sploh še vredni tega imena —, ki agitirajo na kancelnu in na shodih, vsi ti dolgojezičniki si na vso moč prizadevajo, da bi še v zadnji uri Korošce dobili za se z najlepšimi obljubami, — katere pa nikoli ne morejo uresničiti. To prizadevanje teh širokoustnežev je že tako nenaravno, da vsak lahko vidi, da nastavljajo nam same pasti, vsak vidi, da reč ne more biti pravična in resnična. Sicer bi ne bilo treba tega vpitja, takega lajanja.

Kranjci in Hrvati so nezadovoljni, nočejo živeti pod srbskim nasilstvom, ki je za veliko večji in težji kakor pod staro, tako prekleto Avstrijo. Nam pa nastavljajo enako pasti. V Velikovcu je pravil nek Ljubljčan: „V Ljubljani morejo skoro samo več milijonarji živeti; kateri ima samo neke tisočake, ne more več. Strašna je beda in revščina, za uboge ljudi nihče ne skrbi več, ne marajo se za nas. Ne vemo, kako smo prišli pod Srbe. Ko bi bili pri Lahih ali pa Ogrih, se bi nam godilo veliko boljše kot zdaj pod Srbih. Vi

Korošci imate očesa še prosta, niso vam še zavezana. Vsak Korošec bi bil ubiti, ko bi ne uprl svoja očesa in svoj glas oddal za Srbe. Mi Kranjci bi se le veselili, če bi tudi mi imeli glasovanja, da bi mogli oddati naše glasove — Srbi bi jih gotovo ne dobili!“

Zlogasen zakoten listek „Korošec“ pa, kateremu se mi Korosci smejimo in katerega nikdar ne vzamemo resno, ta brizga srbsko gnojnico po keblih, da le žvrka, laja v vsaki številki o „prekletih nemčurjih in nemškutarjih“. Toda to mu še vsoli ni dovolj, ni dovolj, da se vsak teden dvakrat razlije mu žolč, temnemu duhu „Korošca“ to še ne zadostuje, veliko preveč je v coni A. nas Slovencev, ki mislimo zvesto koroško, in to so največkrat najboljši možje od nas, ki deloma že danes prosto in odkrito kažejo njih mišljenje. To so možje, katerih um je bister, kateri uvidijo, da pride koroški kmet pod srbskim jarmom v pogubo.

Da bi odvzel tem Korošcem močen vpliv, katerega imajo na sosede, na svoje rojake, da bi ne predrlo pametno mišljenje o gospodarski enoti Koroške, se jih loti in jih napada „Korošec“ na najgrdejši način, ki zasmehuje prosto resnico, da bi jih osramotil pred svojimi rojaki, da bi jih „ožigosal“, kakor so žigosali Jugoslovani denar svojčas in mu tako vzeli peti del vrednosti. Te koroške kmete, bi pa „Korošec“ najrajši „ožigosal“ na nič. Kaj pa je posledica tega?

Ljubi „Korošec“ nam tako ja le, pomaga, da postane mišljenje za Avstrijo še boljše, kakor je tako že! Kajti, ko bere koroški kmet te sramotilne spise o svojem sosedu, začne z preudarkom o tej reči in njegovem sosedu, njegovem rojaku premišljevat; končno pa pride do enakega prepričanja, katerega je že zdaj skoro celo ozemlje ljudskega glasovanja, in katerega je izrekel pred kratkom priprost kmet:

„Ja, spod Srbijo pa mi koroški kmeti ne moremo živeti!“

En glas, eno mišljenje je v mestih in na deželi, meščani, kmeti, delavci in dninarji, gospodarji in posli, možje in ženske bodo pokazali pri ljudskem glasovanju — ki se bo vršilo brez sile srbskih bajonetov — da zahtevajo

enotno, nerazdeljeno Koroško

in dosegli bodo zedinjenje z Nemško - Avstrijo po besedah:

Koroško Korošcem!

Kaj zahtevajo koroški socialdemokrati?

Nedeljo, dne 15. Februarja so napravili socijaldemokrati okrajne organizacije St. Vid ljudski shod v občini Mostič. Prišlo je več sto ljudi različnih stanov in različnega prepričanja. Udeležilo se je tudi nad sto beguncev iz zasedene Koroške. Enoglasno se je sprejela sledeča rezolucija:

„Zbrani socialdemokrati in drugi udeleženci shoda zahtevajo odločno, da se takoj odobri mirovna pogodba in se ustanovi komisija za glasovanje, da bo tej mogoče, vse potrebno ukreniti v izvršitev nepristranskega in tajnega glasovanja.

„Zbrano ljudstvo pozdravlja vse sodruge, brate in sestre v coni A, kateri so v kljub vsemu trpljenju in vsem težavam ostali zvesti republiki Avstriji.“

„Odločno zahtevajo udeleženci shoda, da se poslužujejo jugoslovanski socialdemokrati na njih shodih in svojih lepakih le pravice in resnice in ne sleparijo ljudstvo.

„Zahtevamo, da se

1. dovoli vsaki osebi, ki ima pravico do glasovanja, prostost v svojem prepričanju;
2. dovoli beguncem prosta vrnitev na svoj dom in prosto prebivanje;
3. vsi zavolj svojega mišljenja zaprti takoj izpustijo iz ječe;
4. dovoli prosti promet med zasedeno in drugo Koroško in
5. da se jugoslovanski vojaki takoj odpokličejo in nadomestijo z žandarmerijo Korošcev iz cone A.“

Podočnost Jugoslavije.

Jugoslavija, za zdaj še lepo rudeč jabolko, — znotraj pa je črv. Jugoslavija ima največ enega prijatelja za soseda: Grško. S silno pridružitvo bolgarskih, ogrskih, nemških in laških okrajev si ustvari ob enem tolikoglavno iridento

(„nerešeni“). Čim večje je silno dejanje zatiralcev, tem hujši za nje. Država SHS bo samo nova, pa še slabša izdaja stare zrušene Avstrije. Seveda tudi razmerje Jugoslavije k tem državam, ki imajo nerešene v balkanski državi, nikdar ne bo posebno prijateljsko, svoj čas bodo prišle kot sovražniki, v roki orožje. Morebiti pa še treba ni, da bi prišlo tako daleč, da bi povzročilo nasprotje Jugoslavije k Italiji, Bolgariji, Ogrski in Nemški Avstriji novo, krvavo vojsko.

Srbi, Hrvati in Slovenci so do cela neenaki „bratje“, nasprotja med njimi so zdaj še večja kot prej. Srbi in Hrvati so že od nekaj neprijatelji in to sovraštvo šviga zdaj navzgor do upora Hrvatov proti Srbom — vladarjem. Slovenci sicer zdaj ne občutijo še do cela naravno in zgodovinsko, kulturne in versko nasprotje proti srbskemu varuhu in tiranu. Toda odbila bo tudi za Slovence ura, ko bodo vsi — ne samo posamezniki, kakor zdaj — uvideli v resnici to močno in veliko nasprotje, **ura hudega razočaranja.**

Kaj pa je pglavitno nasprotje?

Srbsko svetovno naziranje je vzhodno, hrvaško in — zdaj še ne čisto občuteno, tudi — slovensko pa je zahodno. To se pravi, da prestavlja Srbstvo tudi zdaj še, ko ima takozvano skupščino, misel vladarja — gospodarja ne le svojega kralja, ampak tudi svojega naroda. Zastop ljudstva v tej državi ni več kakor rože — iz papirja. Hrvati pa kličejo po republiki, Slovenci pa se nagibajo bolj ustavno — demokratskem načelu. Hrvate in Slovence čakajo hudi časi. Srbstvo si hoče tam, kjer je še potrebno, pridobiti in ustanoviti oblast in gospostvo v novi državi SHS z njih vero, katero imenujejo „pravo“.

S tem pridemo do pravega ognjišča jugoslovanskega državnega vprašanja. V stari Srbiji so bile že od nekaj „država“ in „pravoslovje“ (vera) prav za prav ena reč. Po ločitvi od Rima je ta „pravoverna“ cerkev otrpnila, v sebi premrla, duhovniki te vere niso postali poslanci krščanstva, ki iščejo povsoda svojo pot in tako krščanstvo razširjajo, ne, ti duhovniki so postali bojeviti — ne za svetovno vero — za narod sam, postali narodni prenapetneži. In malo farbe so pustili tudi že slovenski duhovščini, ki menda ne vidi, da jo vodijo za nas, da izgubi korenine svojega stanu.

Katoliški Hrvat in Slovenec pa ovira in zadržuje „pravovernega“ Srba, torej mora v državi SHS priti boj za vero, če ne prepade na drug način že prej.

Slovenski politiki pa, ki so nmogokrat brezverni, se ne marajo za to; njim je enako — brezvernik ali jud, kristjan ali hotentot. Ne zavedó se pa in ne vidijo, da stoji in pade z usodo katoličanstva v državi SHS tudi cela, od pradedov podedovana kultura in omika svojega naroda. Katoliški Slovenci naj si zapomnijo zmagoslavne in in za nas Korošce posebno važne besede „Srbobrana“:

„Boj vsesrbske misli pomeni zmago vzhodne kulture črez ono zahoda!“ Bog nas varuj pred tako „kulturo vzhoda“, kakor jo najdemo na primer na Turškem! Za Hrvate pa je važna beseda Nikola Stojanoviča: „Zrušenje katoličanstva pomeni zrušenje, pogubo Hrvaštva.“ Pri bodočem sklepu za verne katoliške Hrvate in Slovence tako ne gre samo za državo, v katero bodo spadali, gre za njih vero!

Da zahtevajo gospodarske potrebe razen omenjenega posebno največji del od nas koroških Slovencev, da obdržimo vsekako

enotno, nerazdeljeno Koroško,

ni treba posebne razprave. Gospodarske zveze, sto — in sto let stare, se ne dajo raztrgati brez pretresa in škode, katere je tako svetovna vojna dovolj prinesla: Država SHS bo ostala k največjem delu poljedeljska, ki je primorana, svoje poljedeljske produkte izvažati. Industrija se ne da koj tako iz zemlje izteptati. Jugoslavija bo morala uvažati. Ko bi Srb še tako lepo, še tako milo gledal, zaradi tega ne od Amerike, ne od Francoza, ne od Angleškega, ne bo dobil industrijske izdelke bolj doberkup.

Vkljub tega, da trpi nova Avstrija danes še po belezni hude svetovne vojske, bo morebiti prej, kot mislimo, prišel čas, ko se industrijsko zopet vzdigne na prejšnji svoj stan. Morda se kmalu vresniči, če pravimo:

Nemška Avstrija bo kmalu imela za seboj ves bojni hrup in vojno trpljenje, državo SHS pa in Čehoslovaško še čaka.

Večje davke sicer, kot so bili pred vojno, bodo morali

v novi Avstriji plačevati, je res. Ali le eden od nas misli v resnici, da se bo boljši godilo drugam državam stare, zrušene Avstrije? In sploh, svet je okrogel:

Zadnja beseda še ni rečena, kakšen bo še konec svetovne vojne.

* * *

Mirno pomislimo vse, Slovenci — rojaki. Potem nikdar ne bo nam dana nenaravna meja na ravnem polju ali majhnem potoku, sami si bomo dali, prosti od vse sile, mejo — sčrmine naših Karavank in na nova se bo vzdignila

enotna, nerazdeljena Koroška!

Razburjenost v Jugoslaviji!

Dne 15. februarja se je uradno začela zamenjava jugoslovanskih kron za kronsko-dinarske bankovce v razmerju 4 : 1. Slovensko prebivalstvo, posebno pa kmeta, je prijala jeza, razburjeni so! Ljubljanska lista „Slovenec“ in „Slovenski narod“ sama pišeta, da se spenja slovenski narod proti povelje Belgrada. Prirejajo shode, protestirajo močno proti tej zamenjavi. „Jugoslovanska kmetška zveza“ je priredila enako burne shode in telegrafirala Belgradski vladi: **Hudodelen načrt** valutne reforme, kakor ga je sestavila Belgradska vlada, zavrača z vso ogračenostjo celo kmetstvo. Ta valutna reforma pomeni, da se **oropa cel slovenski narod za tričetrt svojega denarnega premoženja**, ta valutna reforma je **brezvestno, pogubno delo** te vlade!

Toda kaj pomaga vse to vpitje! Za Kranjce je zdaj že prepozno! Srb se malo mara za slovenskega kmeta in mirno zamenjava krone v dinarje v razmerju 4 : 1. Kranjcem ni več pomoči.

Mi koroški Slovenci se bomo pa še malo pomislili, prej da se udamo temu srbskemu požeruhu dežel in denarja!

Socialdemokrati v zasedeni Koroški.

Najprej so nas ljubljanski gospodje advokati mislili pridobiti s kanoni, s sirovo silo vojakov — **Korošec** je pa popadel za orožje in se ni udal!

Prišli so gospodje z moko, s spehom — **Korošec samega sebe ni predal!**

Priredili so shode, ljudske shode, cerkvene shode, velikanske shode, shode pri fari, shode pri romarski cerkvi, shode na pokopališču, govorniki, duhovniki in drugi najeti ljudi so hvalili „zlato Jugoslavijo, čez vse, **Korošec** se ni udal!

Nič niso pomagali Jugoslovanom dolgi jeziki, nič široka usta, nič krepka grla! Zaklel je kranjski Janez: „Kaj zdaj?“ Odprl je ječe in peljal Korošce v zapor, da je vse prenapoljeno: Prej je sedel falot v zaporu, zdaj pa noben Korošec ni varen, da ga ne jutri zapró, če je tudi danes še prost. — **Korošec pa se ni udal!** Ko je bila prej sramota, sedeti v zaporu, zdaj je že čast, tako daleč smo že prišli pod „zlato“ Jugoslavijo!

Zdaj ljubi naši Jugoslovani niso vedeli več kaj. Šribali so v Ljubljano po — socialdemokrate. In res so se pripeljali in začeli njih delo na prav hinavski način: Po shodih in po letakih govorijo, da se potegujejo samo za svobodo, za gospodarsko napredovanje, da obsojajo vse silno dejanje, prost je rojen vsak človek! In ko so mislili ti agitatorji, da imajo ljudstvo, zase, so se prikazali v pravi luči, so prikazali, da so najeti od ljubljanske države, da ne delajo za delavce in prostega moža, za revno ženo, za uboge otroke, ne, za prenapete faimoštre in bogate advokate, za gospodo: ravno nasprotno to, kar bi imeli storiti. Zdaj hvalijo tudi, ki se vendar imenujejo socialdemokrate, monarhijo, hvalijo še „brezvestno, pogubno delo te jugoslovanske vlade“ (kakor pravijo kmeti na Kranjskem), hvalijo Petra, hvalijo vse, kar je le jugoslovansko, pravijo, da mora vsak glasovati le za Jugoslavijo. Vsakega Korošca pa, ki se ne podá tem zvijačam in ki deluje za enotno, nerazdeljeno Koroško, tega takoj izključijo iz njih hinavske stranke.

Molčali so in bi tihi kot miši ti ljubljanski socialdemokrati, ko je trikrat — ne enkrat — posilila jugoslovanska

vojaščina na ukaz ljubljanskih advokatov — imperialistov Koroško. Koroško ljudstvo se je borila in branilo svoje pravice do samodoločbe, mnogo tople, drage krvi je teklo za svojo zemljo. Vselej in vedno, zadnjič še maja leta 1919, je bilo vse zastoj, rešiti koroško vprašanje v miru z Ljubljano, vse se je razbilo na imperialistih Brejce, Majster in Žerjav. Kakor so bili delovali z Mariborom, so mislili narediti ti silniki tudi s Koroško.

Ljubljanski socialdemokrati nimajo nobene pravice, danes široko pisati o imperialistih antante: Sami so molčali, ko so vpili imperialisti svojega naroda v Parizu po deželah, do katerih nobene pravice nimajo. S tem so postali sokrivi, ja, tudi jugoslovanski socialdemokrati so krivi na dogodkih v Mariboru, ko je dal general zapora Majster streljati na nemške delavce, ženske in otroke, da je tekla njih kri po cesti. Se genili se niso ti „socialdemokrati“.

In tudi danes so sokrivi na vsem silnem dejanju! Tri mesece že sedita voditelja slovenskih socialdemokratov v Ljubljani v vladi, pa tudi od tega časa ničesar ne občutimo na Koroškem, da bi se poboljšala pravičnost jugoslovanskih oblasti. Nasprotno, na dalje je postalo hujše za nemško in vse koroško misleče prebivalstvo, še bolj kot prej Korošce zatirajo, zaperajo in preganjajo, še vedno čakajo begunci, da bi se mogli vrniti domov, še vedno delajo enako sramotno kakor prej „kuratorji“ naših beguncev; ne da bi imelo ljudstvo kaj reči, razpolagajo SHS-gerenti z premoženjem občin, kakor sami hočejo. **Razmere so bile prej neznosne, zdaj so pa še hujši!** Ne da bi se oziralo na to ali ono, deluje pri nas na Koroškem s pomočjo „Narodnega sveta“ vojaško povelje Majstra in povzroči tako razmere, kakor jih v najhujših časih zrušene Avstrije nismo poznali! Jugoslovanski socialdemokrati, to je svoboda, to je prostost! In za to Jugoslavijo bi mi naj glasovali?! Ste že zmešani ali se še-le boste? **To vse pa se godi na ozemlju, kateremu so celo „kapitalistične in imperialistične“ velike države priznale**

prosto pravico samodoločbe!

Vi bi nam pa najrajši vzeli to pravico, ste ja hujši kakor „kapitalisti in imperialisti“! In Vi se imenujete „socialdemokrate“, ki se borijo za pravo, za svobodo in prostost?! In to vse se godi na Koroškem, medtem ko sta že tri mesece ljubljanska voditelja socialdemokratov, Kristan in Prepeluh, ministra!

Tožijo tudi ti hinavci — socialdemokrati, da si je izmislila antanta neko ljudsko glasovanje, da bi zakrila „imperialistične namene“ saj nekaj. Imperialistične namene koga? Vendar samo namene jugoslovanske države, ki je mislila na severu Karavank posiliti svobodno ljudstvo, ne da bi ga vprašala, li hoče ali ne. In kdo je kriv, da postane iz ljudskega glasovanja, ki se je mislilo prosto, „tak plebiscit“, kakor pravijo ti socialdemokrati? Vendar ne antanta, ampak zopet Jugoslovani! Ti obdelujejo s krivičnimi, zavržljivimi, sramotnimi sredstvi Koroško, med tem ko zaperajo in preganjajo možje in ženske, pri katerih najdejo le en koroški letak. Pri delitvi živil, pri koncesijoni za gostilne in trafike, pri uradnih službah in razdelitvi posestev, katere jim pa še slišijo ne, so zdaj že skoz tričetrt leta jugoslovanski mogočniki vse storili, da bi postalo prosto ljudsko glasovanje — sramotna komedija! Socialdemokrati, kje je tista „svoboda“, za katero se borite, kje? vprašamo. Ja, svoboda! Še prav jim ni, da se bo vršilo glasovanje pod kontrolo antante. V Avstrije antanta gotovo ni zaljubljena. Toda nam Korošcem se je kazala Jugoslavija kot najhujša imperialistična država. Od pravičnosti te Jugoslavije si ničesar ne pričakujemo. Upamo pa, da bo nam pravica, če nadzorijo druge države — če je antanta tudi „kapitalistična in imperialistična“ — to jugoslovansko kapitalistično in imperialistično državo. Pri tej priliki pa vprašamo načelnštvo jugoslovanske socialdemokratske stranke v Ljubljani, kdo bi naj potem nadzoroval prostost in svobodo glasovanja na Koroškem; ko mu antanta ni prav? Bi se glasovanje naj vršilo pod Majster — diktaturo, ob navzočnosti onih besnih, zmešanih hujskačev, ki koroškemu ljudstvu že pol leta grozijo s strašilom ropanja in plenitev in z novo vojsko, če bi se kdo podstopil, glasovati proti Jugoslaviji?

To so socialdemokrati, ki se borijo za to „bliščečo svobodo“ te „zlate“ Jugoslavije? Za to „svobodno“ Jugoslavijo

se mi Korošci lepo zahvalimo. Mislimo si svobodo malo drugače kot silo, ki jo nam predstavljajo Jugoslovani za — „svobodo“.

Edina naravna enota je cela Koroška. Za Korošce je vprašanje to, ali bo ostala cona A z nenaravnimi mejami, ki so se porodile v glavah ljubljanskih imperialistov, na dalje ali se združila zopet cela Koroška k enoti. V tem vprašanju niso samo složni vsi Nemci vseh strank, ampak tudi prevladajoča množina koroških Slovencev. Korošci so bili vselej prve Korošci, potem še-le Slovenci ali Nemci. Tako bomo koroški Slovenci ne kot Slovenci in ne celo kot Jugoslovani, ampak kot Korošci oddali naše glasove pri glasovanju.

Je sicer ljubljanskim socialdemokratom tako neznano, da smo mi Slovenci na Koroškem v razmerju več darovali in žrtvovali v teh bojih za Koroško, za svobodo kakor Nemci? Clovek pa, ki nam hoče ravno zaradi naše slovenske govornice natvezati na nos, da bi imeli zaradi tega glasovati za Jugoslavijo, ta namenoma ne pové resnico: da bodo v enotni, nerazdeljeni Koroški imeli enake pravice Slovenci in Nemci.

Z gladkimi, lepimi besedami hočejo si ti jugoslovanski socialdemokrati tudi pridobiti nemške delavce. Povabijo jih, poveti svoje zahteve in želje že zdaj. Ko bi se zares jugoslovanski socialdemokrati tkaj marali za zahteve in želje nemške manjšine, bi imeli prilik že dovolj, vprašati Nemce v Mariboru, Celjah, Ptujju in Kočevjah in jim pomagati, imeli so dozdej cel dolg čas zasedenja časa dovolj, da bi poboljšali razmere, ali saj olajšali verige jugoslovanskega nasilstva saj nam koroškim Slovencev, če že ne Nemcem! Zató pa vabijo nas in nemške sodruge z lepimi besedami. Od teh noben clovek nima ničesar! S temi pri naših koroških delavcih nobenega uspeha ne bodo imeli: godilo se bo jim ravno tako, kakor gospi Kristan v Borovljah, Bistrici in Podgorjah, ali Hribernigu v Velikovcu, o katerem se nam poroča:

Na shodu socialdemokratov v Velikovcu pri Kolloros-u je govoril tudi izdajalec Hribernig in pozval ljudje, stopiti k slovenski socialdemokratiji, drugače ja vendar ne bo postalo. Vzdignil pa se je g. Miha Kogoj, prost delavec pri Perkonig-u in rekel: „Tako dolgo bomo ostali stanovitni in trdi in zvesti nemškemu bratom naše dežele, dokler ni izvršeno ljudsko glasovanje; kajti tako pridemo k Nemški-Avstriji. Našo mišljenje ne prodamo kakor predgovornik, ki je morda dobil neke taužentarje od Jugoslovancov, podmazan zdaj trobi v njih roh. Socialdemokratom, ki so proti prosti, svobodni republiki, ne bomo pristopili; socialdemokrati so se vselej borili, so vedno delovali proti monarhiji, proti kraljestvu ali cesarstvu, to mora ostati njih cil, da pridejo k pravi svobodi!“ S pohvalo so sprejeli te proste, korenite besede vsi navzoči! .

Korošci in Korošce! Prost delavec je našel prave besede za jugoslovanske zapeljivce in dolgojezičnike, bi li to bili socialdemokrati ali ljudi, ki se imenujejo duhovniki. Tako bo govoril pri ljudskem glasovanju vsak od nas, ki hoče srečno, mirno in delavno Koroško! **Enotno, nerazdeljeno Koroško!**

Prav, resničen odgovor so dobili jugoslovanski socialdemokrati (g. Juhata) tudi v Doberlivasi. Pravilo se je nam, da tam niti socialdemokrat, niti duhovnik ni mogel govoriti, tak hrup je nastal. In ko je vprašal državni zastopnik, kaj da ljudi prav za prav hočejo, mu je zadonelo na ušesa: „Kaj hočemo? Svobodo! Korošci hočemo imeti enake pravice, hočemo imeti prostost govora!“

Vsi Korošci, katerim je za enotno nerazdeljeno Koroško in za svobodo, združijo naj se sami med seboj, naj delajo v resnici vsi za enega, eden za vse!

Veliko naših delavcev in kmetov se je lansko leto borilo z orožjem v roki in se branilo z vso močjo jugoslovanskega nasilstva — in pomagali in podpirali so jim otroci, pomagale jim hlabre, junaške ženske, prav ljudski boj proti tujcu za svobodo! — hodili bodo tudi zdaj svojo pot pri glasovanju, vedeli bodo vsi Korošci, vedele tudi vse Korošice, kaj jim bo storiti, ali bodo glasovali za imperialistično jugoslovansko državo nekega kralja Petra z nenasitno srbsko vojaščino ali pa

za svobodno avstrijsko republiko!

Jugoslovani ostanemo na Koroškem, če bi se tudi izreklo ljudstvo za Avstrijo!

Te besede se slišijo po vseh vaseh zasedene Koroške. Izmislili so jih hujskači in ponavljajo jih njih podrepniki, ki se hočejo prikupiti vrhovnim izdajalcem Koroške, tujim roparjem naše domovine, našega premoženja.

Zakaj govorijo tako? Strepati hočejo našo ljudstvo, strahiti, da bi strahljivo ne glasovalo za Avstrijo. Dokazati hočejo, da je celo zastonj, ko bi oddali glasove za Avstrijo, ker bi zasedena Koroška vendarle ostala Jugoslaviji! Vsi tisti pa, kateri bi dali glasove Avstriji, bi glasovali zastonj, si še po neumnem nakopali sitnosti in sovraštvo. Preti se vsem tem, da jih bodo Jugoslovani potem izgnali — njih premoženje pa bo vzela jugoslovanska država. Korošci, ste že videli prazen strah, za katerim ničesar ni? Ne? Mi tudi ne! Lej, kaj je potem bati, zakaj bi nas bilo strah?

Mirovna pogodba pravi: „Ako se izvrši glasovanje za Avstrijo, ima avstrijska vlada zasesti po dogovoru s komisijo zopet cono A in B. Mednarodna komisija bo tako dolgo uredovala, da se uprava avstrijske vlade vtrdi.“ To se pravi: Komisija, katera bo vodila ljudsko glasovanje, bo ostala toliko časa v Celovcu, da prevzame avstrijska vlada vse v zasedeni Koroški. In komisija bo pazila, da bodo pobrali jugoslovanski hujskači, njih podrepniki, uradniki itd. šila in kopita — čez Kravanke! Jugoslovanska država se je odpovedala že z mirovna pogodbo vseh pravic do Koroške, ako bi se le en glas več oddal za Avstrijo.

Torej: ničesar se nam ni bati, vse te lažnjive zvijače so prazen strah.

Kakor smo od Jugoslovancov že navajeni, je prav jugoslovanska šega, postavljati reči vse na glavo, trditi vse nasprotno, kakor huda, prepirljiva ženska: če vidič volka, ne, to je jagne; če je reč črna, je za ženo bela; če receš, to ni resnica, je za ženo čista resnica. Tako tudi z velikovskim „Korošcem“.

Prej ni mogel dovolj strašiti, kako se bo godilo Korošcem, ko bi ne glasovali — „glasovanja pa tako sploh ne bo“ — za Jugoslavijo in se določili za Avstrijo. Ni vedel „Korošec“, kaj bi bilo večje strašilo za nas Korošce. Menil je, da bomo kar pokleknili pred njim in ga prosili s sklenjenimi rokami: „Oh, gospod naš, ne bodite jezni, da smo na svetu, ne zamerite nam, da smo se sploh porodili! Oh, gospod Kranjce!“

Ker pa mi Korošci nismo bojzljivi zajci, se jim to ni posrečilo. Zdaj pa poslušajte! Zmiraj je nas „Korošec“ strašil, kaj bodo nam Jugoslovani vse naredili, če ne glasujemo za nje. Druge ljudi, ki niso Korošci bi morebiti bilo strah — Jugoslavije. Zdaj pa na enkrat piše, da nas Slovence ni treba strah biti — Nemcev! Saj „Korošci niso zajci“. Kako to? Strašil je nas ja z Jugoslavijo! Da Korošci niso zajci, so prikazali že dostikrat svojo junaštvo in hrabrost, dokazali so to v Doberlivasi, da navedemo le eno stvar iz zadnjega časa, ko so pometali farja in socialdemokrata Juhata na shodu, tako da je zadnji rekel: „Ne, takega shoda še nisem videl!“ Ja, verjemo mu, Korošci pač niso zajci. Dobro se „Korošec“ tudi spominja aprila in maja lanskega leta, ko smo napodili Kranjce, da so leteli — kakor zajci (tako je pisal ob tem času „Slovenski Narod“ v Ljubljani). Veseli nas Korošce, da je vsaj enkrat žvekasti Kljukec resnico povedal.

Široka svoja usta pa ne upré, ne da bi prišla kar hitro tudi debela laž. Pristavi zato urno, da je za Jugoslavijo že velika večina ljudi. Tako neumni Korošci nismo, dobro vemo, da si iščejo največja teleta sama svoje mesarje. Naj si le iščejo ta teleta svoje srbske in kranjske mesarje. Mi pa nočemo postati tlačani Kranjcev in Srbov, združiti se hočemo s svobodno avstrijsko republiko in zató ne bomo oddali naše glasove za kranjski in srbski jarem, oddali jih bomo le

za enotno, nerazdeljeno Koroško!

Lepa pravica!

Duhovniki, gerenti in njih pomagači so napravili že v vseh občinah cone A liste vseh oseb, katere imajo po pameti in pravičnosti Jugoslovancov glasilno pravico. Dobili smo take zapisnike v naše roke. Reči moramo zares, čudni so ti listi. Kakor so drugod laži in zvijače, tako tudi tukaj.

Našli smo v zapisnikih osebe zapisane, ki so še-le 16 in 17 let stare. Vemo pa, da so jugoslovanskega mišljenja in da bi gotovo glasovali za Jugoslavijo, — če bi imele pravico. Na kratko pa dobijo to pravico od duhovnikov in gerentov. Nasprotno pa ni zapisan posestnik, ni zapisana gospodinja, čeravno je v coni A rojena, ima tam svojo posestvo, je tam že svoje življenje in je tam tudi pristojna.

To je pravičnost!

Preskrbelo se je dozdej, da jugoslovansko dreve ni zrastle gor v nebesa, preskrbelo se bo to tudi dalje! Kako si Jugoslovani to le mislijo, bi radi vedeli mi Korošci. No, no, ne tako hitro. „Naglica ni nič vredna“ je pisal nekdanj vaš ljubi velikovski „Korošec“ sam. Menil je to o Korošcih, mi smo pa mnenja, da piše take besede le za se in Jugoslovane sploh. Ne tako hitro! Preskrbelo se bo, pa že natanko, kdor sliši v te glasovne liste in kdor ne. Ti bodo kar hitro zopet zginili iz zapisnikov, zašribali pa bodo vse one, ki zdaj še niso v listih. Skrbela bo komisija, ki bo nadzorovala ljudsko glasovanje, zares za prostost in pravičnost glasovanja. Kako se bo to godilo in vršilo, bere vsak že na prvi strani današnje številke.

Kaj nam pripoveduje Kljukec (Korošec)?

Kdo bo imel glasovalno pravico?

Po tem napisom se jezi „Korošec“, da nekateri še vedno niso podučeni, kdo bo smel pri plebiscitu glasovati, in objavi pogoje, po katerih se bo glasovanje vršilo. Ti hinavec, ti! Ali nisi vedno trdil in se lagal, da ne bo ljudskega glasovanja. Kolikokrat si že pisal, da se lažejo Nemci, lažejo koroško misleči Slovenci, ki pravijo, da bo na Koroškem ljudstvo samo določilo, kam hoče spadati, ali k Srbiji ali k Avstriji. Zdaj na enkrat se pa jeziš, da „nekateri še vedno niso podučeni, kdo bo smel pri plebiscitu glasovati“. Kdor se toliko laga kot ti, pač rad pozabi, kaj se je prej lagal in lahko se zamota, kako se zdaj prepriča „Korošec“.

Vobre so se udale,

Vobre padle! Ko bi bil šribar „Korošca“ v naprej čutil, kako dobro pustno burko je naredil s tem poročilom, zares, premislil bi se bil in nikoli ne bil pisal to poročilo. Pomilovanja vredna je ta slaboumnost. Ustvarila se je neka „ženska družba“ na političen namen, kateri so dali neko gospodarsko obleko. In ker so se dale nekatere ženske, deloma preslepljene, delom siloma, v to družbo, stvarjeno čez noč, vtiskati, meni že modri Kljukec, da je to javno mišljenje prebivalstva. Ne tako hitro! „Naglica ni dobra“, si sam pisal. Vobre si bodo tudi v naprej obdržale svoje dobro ime, zavetje ljubezni do domovine in koroške zvestobe, znane iz starih časov. Ko bo prišel čas glasovanja — ne bo trajalo več dolgo! — potem se bota Kljukecu odprla očesa! Ni treba ti bo predolgo čakati!

Slike iz Celovca.

Pod tem naslovom nam našteje naš Kljukec v številki 12. celo vrsto svojih laži. Med drugim dopoveduje, da so sedaj v Celovcu vsi industrijski pridelki veliko dražje ko v coni A. Sol in drože (medence) se prodajajo le, ker ni moke, da bi jih sami porabili.

Zdaj pa res ne vemo več, odkod so prišli šribarji „Korošca“. Gvišno so pasli kje svinje ali ovce in mislijo zdaj, kar so pripovedovali neumni živini, mora verjeti tudi vsak človek. Slab je tvoj um, Kljukec, zares! Radi bi videli človeka, ki bi verjel tvoje kosmate laži. Vsak ve, morebiti je „Korošec“ tudi kje na paši kaj slišal, ker ne more tajiti, da so v Avstriji fabrike, katere izdelujejo razne stvari. Ti industrijski izdelki

se spravljajo v Jugoslavijo, deloma po pravem potu, deloma po skrivnih tihotapskih.

Ako gre blago po prvem potu v Jugoslavijo, vzame „zlata, bogata“ država SHS toliko cola, kakor je blago vredno ali še več; gre pa reč po tihotapcih svojo pot v „blaženo“ deželo, rajta tihotapec še enbart toliko za blago, kot je plačal on sam. Na vsak način mora tako blago veliko dražje postati kot je na Avstrijskem: ali pride col ali pa tihotapec! Kako bi potem bilo mogoče, da bi bili industrijski pridelki v Celovcu dražji kakor v Jugoslaviji?

Take laži še osli ne verjamejo.

Nadalje pravi naš Kljukec, da se sol in medence le zatop prodajajo, ker ni moke, da bi jih sami porabili, kakor smo gori omenili. To je ravno tako neumno, ko bi eden trdil, da gozdarji le zavolj tega prodajajo les, ker nimajo užigalic, da bi les požigali.

Modrejši bi bilo zares, namesto tako nesramno lagati, ko bi se „Korošec“ pečal z drugimi rečmi, gnilobe v coni A je gotovo zadosti, pogledaš sem, pogledaš tje, vse gnilo. Kako pride na primer, da v občini Važenberk že tri mesece ni bilo cukra? Od oktobra 1. 1. so dobili le en sam bart petroleja in takrat so dobili posestniki samo 2—3 litra. Ali: v Dobrlivasi vzamejo ubogim ljudjem karte za cenejša živila in jih dajo kmetom, ko so podrepaniki Jugoslovancov. Pri bogatih kmetih se najdejo na 8—10 takih kart! Ali: v Drobolah (Dobro polje) prebivalstvo že štiri nedelje nima ne moke, ne cukra, ne tobaka; petroleja sploh ni. Ali: So v Mižici delavci za mesec februar, že dobili plačila? dozdej ja še za delavce ni denarja. Ali: Zakaj ne dobijo ljudi v Sloveniji iz bank svojega denarja, ali še-le, ko so čakali Bog ve kako dolgo? Ali: Neka posestnica iz Grebinja je zahtevala za oddano seno pri komandi v Velikovecu svoj denar. Rekli pa so ji, naj gre po denar v Ljubljano! Ali: iz Djekš se nam poroča, do so jugoslovanske straže Lesiakku kradle 7 novih srajc (čikl), 25 kg svinskega mesa, Mustnigu tudi meso in mošt iz hrana. Posestniku, p. d. Končar, so straže okradle 29 kur in jih pojedle. Ali: Iz Otoka (Maria-Wörth) slišimo, da je nek Köstinger ovadil dva moža zaradi tihotapstva. Kaznovana pa nista bila tihotapca, ker sta od — „Narodnega sveta“, kaznovali so Köstingerja, ker se je predrznil, taka moža ovaditi. Ali: Vtakni tvoj umazan nos, ljubi naš „Korošec“, samo nekoliko v tvoje jugoslovanske sodnije! Kar boš tam videl, če sploh še čutiš človeško in ne kakor bestija, zasukal se bo ti želodec! Gnilobe je v „blaženi“ Jugoslaviji več kot zadosti! Cele bukve bi Korošci o tej jugoslovanski gnilobi mogli pisati in ta „Korošec“ se vkljub tega širi, kako bi bilo vse belo kakor padan sneg!

Zamenjava kolkovanih kron.

„Dne 16. t. m. so pričeli zamenjavati kolkovane jugoslovanske bankovce za kronsko-dinarske bankovce SHS. S kolkovanjem je prevzela sicer naša država tudi garancijo za kolkovane krone, a razmerja med krono in dinarjem ni mogla predrugačiti; da bi imela krona isto vrednost kakor dinar, tega ni mogla doseči.“ Tako poroča naš Kljukec, tisti „Korošec“, ki je vedno vpil, da so vsi Slovenci in Nemci faloti in lažniki, ki so pravili, da bo zamenjala srbska država 4 krone za en dinar.

Kdo je zdaj lažnik, kdo zdaj falot?! Svarili smo srčno naše rojake, naj se ne pečajo, naj ne verjamejo jugoslovanskim hujšakcem, njih namen je vendar koj ta, ogoljufati nas Korošce in potegniti nam kolikor mogoče iz naših arzetov. Zdaj se vidi, kako prav smo imeli! In ta hinavec-kljukec: „tega država ni mogla doseči, da bi imela krona isto vrednost kakor dinar“. To je velik korak ljubi moj! Zakaj se tvoji državi ni posrečilo, zamenjati krone 2:1 ali saj 3:1, zakaj še-le 4:1?! Kranjci pravijo, da je to brezvestno, pogubno delo države SHS! In mi koroški Slovenci bi naj bli zadovoljni, če nam da Kljukec par besed?

Zvija se zdaj „Korošec“, seveda, kakor črv in cvili kakor ščurek, kakor gril, ne ve, na koga bi laži zdaj potisnil. Ker ne more reči, da se je sam lagal, da Srbi nikdar niso „dobri“ brati, pravi, da so Francozi, Angleži in Švicarji vzrok, ti so krivi, da mora dati Slovenec za en dinar štiri kron. Kljukecovi šribarji so hujši kakor farizeji v svetom pismu. Ne, oni niso krivi, kriva je tvoja država, ki požera denar, da je le „fraid“, krivi so „rešitelji, zveličarji“ Jugoslovancov, „ljubi brati“ Srbi, kateri so kakor požrešni, samogoltni ljudi, ki ho-

čejo vse požreti, kar le vidijo na skledi. Ne traja dolgo, pride pa zopet vse navzgor. Ne bo trajalo tako dolgo in ta Srb bo začel bljuvati in kozlati! Kaj bo pisal „Korošec“ potem, če živi sploh še dalj kakor par mesecov?

Iz zasedenega okrožja.

Grebinj.

Veselica, katero je priredilo koroško misleče ljudstvo, je bila jako dobro obiskana. Veselilo je navzoče, da so prišle tudi dekleta iz Št. Jakoba in Št. Petra. Presenetilo je jugoslovanske mogočnike, ko so se zapele nemške koroške pesmi.

Dne 25. januarja t. l. je prišla žena iz Zagreba v Veli-kovec, da bi si kupila živil! Pripovedovala je, da košta v Zagrebu 1 kila moke že 20—25 kron (jugoslovanskih), 1 kila cukra 40—60 kron itd. Na Hrvaškem občudujejo junaštvo Korošcev, ki so se upali, upreti se proti jugoslovanski državi. Hrvati so skoro vsi prepričani, da se bo ljudsko glasovanje izreklo le za Nemško-Avstrijo in zavisti vredno je, da se bodo Korošci znebili in se osvobodili kmalu srbskega jarma.

Jugoslovanska zavratnost.

Jugoslovanske straže ljubijo denar. Kakor je navada pri Turkih, se je ustanovil pod srbsko vlado — balkan je balkan — tudi v Sloveniji „bakšis“. Tako so jugoslovanske straže na Koroškem kar rade odrple mejo tihotapcem in drugim ljudjem, ki hočejo prekoračiti demarkacijsko linijo za — „slab“ avstrijski denar. Zdaj se nam pa o zavratnosti poroča, ki je čisto posebno značaj narodov onkraj karavank, čim dalj proti balkanu, tem hujši. Pri Malestičah so dobile srbske straže od predstojnikov dovoljenje, mirno vzeti denar od ljudi, a s poveljem, vse takoj aretirati! Prav balkansko!

Piiberk.

Poštar Černic agitira za Jugoslavijo, kar le more; kmete vzame ljubeznjivo za roko in jih pelje v „Extrazimmer“ in jih obdeluje na vsak način. Prvič dobi za to dobro plačilo in drugič bi bilo vendar strašno, ko bi moral zapustiti domače kraje. Zares sramotno, da je Korošec.

Zemlje pečejo tudi še, pa ne za nas: samo nekateri in gostilne jih dobó kot vabo, navaden človek jih seveda ne more dobiti. Ali tudi ta moka za „propagandazemlje“ se bo končala, kakor se vidi. Kakšne limanice bodo potem nastavljali?

Jugoslovani že uvidijo, da je vse zastoj! Eden izmed njih se je pred kratkem izrazil: „Veliko pridem med ljudi, poznam jih tako, kakor ne lahko kak drug. Reči moram, ko bo prišlo k prostem glasovanju, smo zgubljeni! Ko stoji zraven jugoslovanski žandar, sicer pravijo Korošci: „Glasovali bomo za Jugoslavijo“ — čisto drugače pa mislijo. Plebiscit bo gotovo za Nemško-Avstrijo. Med našimi voditelji je še veliko takih, ki si pričakujejo za se le dobrega. Jaz tega tem bolj ne morem zastopiti, ko je stvar za nas zares že zgubljena.“ — Ja, mi Korošci menimo isto že dolgo. Prosto ljudsko glasovanje brez vsake sile bo zedinilo, bo združilo zopet našo ljubo, milo domovino. O tem ne dvomimo!

Droboľah (Dobropolje.)

Dne 15. februarja t. l. smo imeli hohceit. Med plesanjem je zahteval jugoslovanski hujskač Errat od muzikantov, da igrajo slovenski narodni marš: „Naprej zastave!“ Noben od navzočih pa noče rajati. Jazen pozove Errat muzikante še enkrat, ponoviti isti marš in klical dekleta k plesu. Dozdaj morda še ni vedel, kaj so Korošice. Pokončne so stale, še ena ni šla. Nató so zaigrali muzikanti nek koroški marš in vsi so zavpili: „Živijo, koroški Slovenci!“ in se sukali po domači koroški igri! Trdna in zvesta ostane cona A-domovini! „Naprej“ pojdiyo „zastave“, ja, čez Karavanke nazaj, odkoder so prišle!

Velikovec.

Kako se je veselila stara mamka! Dobila je karte za cenejša živila. Kakor hitro so jo nesle stare noge, je hitela v lagerhaus. Tam so imela špeh, katerega bi že davno rada imela, nikoli pa ni bilo dosti denarja. Zdaj si ga je pa mogla kupiti. In res, odvzeli so ji karte in ji dali za nje — kože, tako suhe, da si je morala kupiti druge masti. Prijateljci pa je rekla: „Tega v zakleti Avstriji nismo doživeli, kaj? Takih kart za cenejša živila res ni mi treba; vendar pa se delajo ti tujei tako, kakor bi mi dobili tukaj vsa živila zastoj. Na Nemško-

Avstrijskem dobiš vendar vse, kar ti pristoji. In ko prideš s karto za cenejša živila, dobiš enako blago kakor za denar. Tukaj vse skup ničesar ni drugega kot sleparija.

Nek žandarm se je izrazil: „Kmet se nikoli ne bo dal peljati od vola; nas pa hočejo Srbi vendar voziti na vrvi (žnuri)!“

Piiberk.

Dekle živi pri nas, Leni Wanko ji je ime; lepši je celo kot srbska princesinja v „Lamm-u“. Veličasten „narednik“ (feldvebel) je prišel in prosil jo za njeno roko . . . O, sreča, sreča! Še trenutka se ni pomislila lepa naša Leni in zasepetala: ja, ja. Nove obleke, nove črevlje, vse belo kot sneg, kakor se spodobi za „nedolžno“, nevesto hrabrega narednika. Vse prav in lepo. Pa ni sreče brez nesreče! Nekega dne pride prava žena hrabrega narednika, ki je bila prišla sem na Koroško k možu, hrepenenje je bilo preveliko! Ženin je postal na enkrat mož, nevesta pa je ostala deklet: to je prav za prav uganka (Rätsel). Korošice, hočete tudi postati „neveste“?

Pred kratkem je bil berač pri nas. Ker pride od ene do druge hiše daleč okoli, smo ga barali, kaj meni o ljudskem glasovanju. Majal je z belo glavo in rekel: „Ni nobenega dvoma, da bo glasovanje za Avstrijo. V vsaki hiši, h kateri pridem, zabavljajo in zmerjajo čez Jugoslovane in to ne slabo!“

Veselic je zares dovolj. V „Narodni šoli“ je vsako nedeljo kaj: igra, ples itd. Vrli Srbi so vse, kar jih je motilo pri plesu, ali zažgali ali odnesli. Ni čuda torej, da je oglašil učitelj Močnik na rajtinho nemških boljše- viki 50.000 K škode; dehant Marinig 77.184 K. Ko prideš pa danes k njemu, je vse tako kakor je bilo prej. Gvaic „ima“ škode 93.000 K: zgubil je eno kozo in nekatere bukve; Rudolf Čeh, ki je spravil prej že vse na stran — 6557 K; Ovčjak 32.500 K, „boljševiki“ pa so bili bratje Srbi! Tako je list dalje. Ko bi se plačale te svote, bi se vsi le smejali.

Sinčaves.

„Draupost“ od dne 29. januarja t. l. je pisala o tatvini pri g. Leitgeb. Kakor vedno so bili tega samoumevno krivi folksveroveci, ti hudi „boljševiki“. Zdaj se je pa izkazalo, da je okradil konja jugoslovanski rezervist, konja so našli pri nekem kmetu blizu Ljubljane! Čudno je samo, kako daleč folksver pride. celo do Ljubljane!

Naši priprosti kmeti so pametni dovolj, da razvidijo, zakaj se jugoslovanski listi tako lažejo in zabavljajo čez nemškega soseda na Koroškem. Dobro vedó razsoditi, kaj je resnica in kaj laž! Ljudsko glasovanje bo prišlo in upamo, da bo prišla Koroški kmalu spomlad!

Šmihel.

Rudolf Juri, župan občine Bistrice se je peljal v Velikovec z eno svinjo. Na mostu čez Dravo se je konj splašil in skočil nazaj, Juriya je vrglo na tla, konj je pa padel z vozom vred čez most, sicer na suho, kjer je ležal tri dni. Prišel je Poltnig (Alois Kraut) iz Bistrice, peljal konja domov in naredil klobase. Zdaj pa pravijo in pišejo, da jedó v Celovcu krepirane konje. Ko se je pripetila nesreča, so se šalili neki ljudi: „V Celovcu bi se radovali, ko bi imeli krepiranega konja.“ Kar hitro pa so ti imeli odgovor: „Tudi v Mariboru bi ga potrebovali, kjer je že 12 konjskih mesarjev!“

Zdaj bi naj socialdemokrati Jugoslovonom pomagali. Toda, ko so jugoslovanski socialdemokrati rekli: „Mi smo najprve Slovenci, potem še-le socialdemokrati,“ so odvrnili Korošci: „In mi smo tudi najprve Korošci, potem še-le socialdemokrati!“

Djekše.

Jugoslovanska učiteljica Jožefina Weber je barala v šoli otroke, ali bi imeli raji nemški pouk. Večina je takoj vstala, tudi otroci jugoslovanske mislečih starišev, in se oglašila za nemški pouk. Kot puran je zardela gospodična in šla po nadučitelja. Ta je vprašal otroke enako, učiteljica pa je rekla: „Mlatshek je tudi tak patriot!“ Nadučitelj se je hudo zadril v fanta: Ti ne znaš ne slovensko, ne nemško, si cel nemčur!“ Fant pa odvrne: „Je vendar še boljši kakor čuš!“ Zdaj pa je bilo dovolj! V svoji jezi učitelj ni vedel, kaj storiti in grozil fantu, da ga bodo peljali v kasarno, žandarji ga bodo prętepli! Otroki so mislili, da ga bo požrl, tako razkašen je bil nadučitelj: „Nagliča ni dobra!“ je pisal nekdaž velikovski „Korošec“, gospod učitelj!